

Nhạc sĩ Du ca Nguyễn Đức Quang và Hành Trình Của Một Mối Tình - Nguyễn Huy

Wednesday, June 16, 2004

Người nhạc sĩ du ca Nguyễn Đức Quang sau thời “Quê Hương Ngạo Nghễ” thì nay đang dồn sức vào cho một chuyến đi nhiều ngày mà anh gọi là Hành Trình Của Một Mối Tình.

Chuyến đi này anh dự trù tới bảy nơi trên đất Mỹ và Canada. Đó là những miền đất mà người Việt đang có mặt và phần lớn đều chưa về Việt Nam kể từ ngày bỏ nước, nên cứ thao thức vì lòng nhớ quê. Lịch trình anh soạn ra và được bạn bè thân hữu từ các nơi đón nhận là tháng 6 ngao du ở Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn, Philadelphia và New Jersey từ 23 tháng 6 tới 2 tháng 7. Tháng Bảy, anh lộn về Washington State loanh quanh ở Seattle, Tacoma và Vancouver hát rong với bạn bè khoảng từ 24 tháng 7 tới 4 tháng 8. Tháng Tám ông ở Portland với Denver. Tháng Chín ông vọt qua Toronto và Montreal. Tháng Mười ông về lại Mỹ ghé lại Minnesota và Chicago. Tháng 11 ông vọt xuống phía nam du ca ở Houston và Dallas. Để rồi tháng 12 ông ghé sang Orlando và Tampa ở Florida trước khi trở về nam California tạm dừng gót giang hồ.

Ngày xưa anh từ nam ra trung trên “quê hương ngạo nghễ” thì nay anh dọc ngang nước Mỹ cũng là một quê hương, quê hương “Rộng” của anh, trong cuộc “Hành Trình của Một Mối Tình.”

Xin được hiểu chữ Tình cho rộng nghĩa cũng như chữ Quê Hương với anh bây giờ.

Gặp người nhạc sĩ của Du Ca vào một buổi sáng hè không có nắng mà lại có mây nhiều và khí trời chợt lạnh như buổi sang thu tại “nhạc thất” của anh,

Nguyễn Đức Quang đã thổi vào tâm hồn chúng tôi niềm tự tin vững chãi. Tự tin gì ? Xin thưa ngay tự tin về điều mình đang làm và mình sẽ làm.

Với một dáng vẻ thật hứng khởi Nguyễn Đức Quang cho biết :“Cuộc hành trình này là một ước nguyện của tôi từ năm 1999, năm mà sinh hoạt ca nhạc ở hải ngoại như khởi sắc. Trong cái không khí khởi sắc ấy bạn bè thân hữu thúc đẩy mình nẩy sinh lòng hứng khởi và sửa soạn cho một chuyến đi như thế này. Trong thời gian này mình cũng thử nghiệm một vài chuyến đi ngắn, ngắn cả lộ trình cũng như ngắn cả thời gian. Đó là hai chuyến đi Úc vào năm 2001 và 2003. Cả hai chuyến đi này đều mang lại cho tôi thêm hưng phấn trong sáng tác. Mười lăm bài hát được khai sinh sau đó tràn đầy nhạc điệu. Tôi viết về tình yêu. Anh hỏi tôi vào tuổi này còn yêu được nữa chứ. Ô hay, một câu hỏi lạ. Tình yêu nào có quá khứ, đâu có tương lai mà chỉ có hiện tại. Yêu là sự rung cảm, rung cảm cho mình, rung cảm cho người. Tôi viết về tình yêu không chỉ riêng của tôi, cho tôi mà tôi viết cho người của mọi người. Anh ơi hãy nghe bài “Về đây nhé” trong Album nhạc Về Đây Nhé tôi sắp phát hành. Này, bên Úc anh em đã phát hành cho tôi rồi đó.”

Tiếng nhạc lan toả trong không gian. Những giai điệu tình tứ. Những lời hát hẹn hò miên man. Những thoáng láy lẳng lơ trầm điệu. Tất cả hoà trộn vào nhau kỳ thú làm nên một Nguyễn Đức Quang mới, một Nguyễn Đức Quang của hoài niệm của rung cảm lẳng xưa và của rung cảm bây giờ. Kìa là hiện hình một con phố cũ, một dốc mơ xưa trong những ca khúc hẹn hò diu vơi trong “Một lần thôi”, “Về con phố xưa”, “Tôi chờ điều ấy”, “Tình tôi con dốc nhỏ”.

Dứt giòng trầm nhạc, Nguyễn Đức Quang trở lại niềm hứng khởi của chuyến sắp đi. Anh mê say diễn tả như đang mê say trình diễn những khúc du ca ngày nào. Anh cho biết cái tâm ý của anh trong chuyến đi này. Anh bảo :“Mỗi chuyến đi là phải mang một cái gì. Cái gì ấy lại phải đáp ứng được từng đối tượng mà mình gặp gỡ hát ca với nhau. Đâu có cần phải một sân khấu vĩ đại đèn giăng hoa kết. Chỉ cần một không gian, một chỗ ngồi bên nhau, dăm bảy chục người đồng điệu trao cho nhau những giòng cảm xúc về tình người, tình quê hương xứ sở, nơi cho mình được sống làm người ... Tôi có một mối tình. Tình ấy là tình cho quê hương, cho gia đình cho bạn bè, hàng xóm. Tôi cũng có một mối tình cho những ngày khổ đau phải rời bỏ đất nước đi sống một cuộc đời tị nạn. Không ai có thể xoá bỏ được cuộc đời tị nạn của tôi. Bây giờ tôi có một quê hương Lớn gồm cả quê hương cũ lẫn mới. Được sống cuộc đời như thế không là Hạnh Phúc hay sao. Cho nên trong chuyến đi này tôi mong đem được một thông điệp mới mẻ này cho bạn bè thân hữu, cho các bạn trẻ đến nghe tôi hát. Tại sao cho đến giờ người Việt chúng ta vẫn còn nhìn nhau sợ hãi mà chúng ta không đạp đổ được cái sợ hãi đó để hát cho nhau nghe mối tình lớn này. Có phải chính những cái đó đã làm cho cuộc đời chúng ta chật hẹp đi từ bao nhiêu năm nay không.”

Ngưng lại một lát như để thêm hơi sức, người nhạc sĩ du ca lại tiếp : "Ngày xưa, trên những nẻo đường đất nước, những chuyến du ca tôi có cùng bạn hữu đi theo. Bây giờ tôi cũng mong bạn bè thân hữu cùng nhau trong chuyến đi này. Nhưng tôi hiểu, cuộc sống nay có khác xưa, việc sinh kế nhiều khi cũng cản bước. Nhưng có điều tôi không nản vì tôi nghĩ bạn bè tôi dù có không cùng đi nhưng với kỹ thuật truyền thông bây giờ chúng tôi vẫn gửi được cho nhau nhanh chóng điều mình muốn nói muốn tuổi trẻ theo dõi. Đó là những mạng Website và có ai cấm ta gọi đó là du ca trên mạng không nhỉ?"

Tạm chia tay với người nhạc sĩ còn đầy tâm huyết cho đời, cho người chúng tôi chỉ mong những chuyến đi du ca của Nguyễn Đức Quang sẽ mở ra một giai đoạn như anh hằng ao ước là "Ba mươi năm chúng ta đã chia nhau đi mọi ngả thì nay từ mọi ngả chúng ta sẽ tìm về."